

som faa ofte, at man maa have sin Styrke i sin rette Begrænsning, og med Hensyn til de rene tekniske Spørgsmaal er det naturligt, at de ikke ligge for os, dertil ere vi ikke valgte; Ingen gjør Krav derpaa, og gjøre vi det — enkelte Medlemmer kunne gjøre det, det er en anden Sag, men gjøre vi det som Institution, misforstaa vi os selv. Dette udelukker imidlertid ikke, at der er en Mangfoldighed af Spørgsmaal, der vedrører selve Sagen, foruden selve Bevillingen: Antallet af de Kræfter, der skulde bruges, og en Bedømmelse af, hvorledes Autoriteterne have anstillet deres Undersøgelser for at komme til et Resultat, og det Ansvar, man gennem saadanne Undersøgelser pålægger dem, for at Resultaterne skulle vise sig at være rigtige. Alle saadanne Undersøgelser ligge for os. Jeg skal derfor ikke sige Andet, end at som Gangen i denne Sag har været, finder jeg det meget naturligt, at hverken Udvalget har ønsket, eller Krigsministeren har tilbudt at blande et Sagens Behandling i Ørigt aldeles uvedkommende Moment ind under vor Virksomhed. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Wintner) er meget haard mod Udvalget; der var en væsentlig Forskjel endog saa i hans Angreb paa Udvalgets Betænkning og det ærede Medlems for Aarhus Amts 3die Valgkreds (N. Jensen). Jeg skal bemærke, at jeg ser ikke rettere, end at, naar et æret Medlem ikke af Forhandlingerne eller af det skriftligt foreliggende kan blive oplyst om, at det er rigtigt at stemme for en Sag, benytter man sin Ret til ikke at stemme eller til at stemme imod den. Det er en ganske naturlig Ret, ethvert Medlem har; men man kan ikke kræve, at ethvert Udvalg skal være saaledes situeret, at det forud kan tænke sig, hvilke forunderlige Ting ethvert enkelt Medlem kan sætte Pris paa at faae fremdraget; at behæide os, at den One ikke finder det, og den Anden ikke det, er urigtigt. Men naar det ærede Medlem retter en Behæidelse imod Udvalget, fordi nogle Medlemmer af Udvalget have skrevet et Par Punkter ind i Betænkningen, saa forekommer det mig, at han gaar noget for vidt. Det, han anker over i Betænkningen, er ikke fremsat af Udvalget, men blot af nogle Medlemmer (Afbrydelse af Wintner); der staar: „Nogle Medlemmer ere af den Formening o. s. v.“, og selv disse Medlemmer ere gennem en nærmere Begrundelse komne til det samme Resultat som Udvalget i dets Almindelighed. Nu siger det ærede Medlem, at man beraaber sig paa Hæruddvalget, men det er ikke Tilfældet. Hæruddvalget er ikke nævnt af disse „nogle Medlemmer“ med et Ord, men der henvises til, at Folkethinget gjentagne Gange har vedtaget en Ordning af Artilleriet, hvorefter dette skulde inddeles i 13 Feltbatterier, og disse „nogle Medlemmer“ have tænkt, at de 13 Batterier burde billigtvis have en Reserve. Havde Ministeren anvendt den Forsigtighed at gjøre Modtagelsen af

de 3 Batterier noget mindre forbindende, kunde maasse de omtalte „nogle Medlemmer“ være komne til at tilraade at nedlægge de 3 Batterier med f. Ex. 1; det er imidlertid Noget, jeg ikke veed, men i ethvert Tilfælde yttre disse „nogle Medlemmer“ sig saaledes, at Enhver kan skjønne, hvad der er deres Mening. Det er mig ubegribeligt, hvad det ærede Medlem vil forlange mere af disse „nogle Medlemmer“. Det er imidlertid Noget, der ikke kommer mig ved, og jeg vil kun sige, at Udvalget som saadant ikke har at modtage nogenformhelt Korrektion af disse Linier, thi de vedkomme ikke Udvalget i dets Helhed. Jeg maa antage, at selv med den nuværende Størelse af Feltartilleriet er en Reserve af en Treiedel ikke for meget, thi det er vel muligt, at de rette Vedkommende ville finde, at det kan være hensigtsmæssigt i mange Tilfælde ikke at være for angst for at tabe en Kanon, men at holde sin Plads for at gjøre den fornødne Virkning, og da er det nødvendigt i alt Fald at have et vist Antal Kanoner i Reserve. Det er altsaa ikke imod Udvalget, men imod „nogle Medlemmer“, at det ærede Medlem maa rette sit Angreb med Hensyn til en Sætning, som det forøvrigt efter min Mening aldeles ikke er Noget at sige paa. Man har sagt, at Ministeren kunde have været mere forsigtig og allerede derigennem udtale „nogle Medlemmer“ en halv Behæidelse. Det forekommer mig, at det ærede Medlem maa være disse Medlemmer takstydlig, fordi de ikke ere gaaede videre i deres Behæidelse, da han i det Hele finder Forholdet mellem Medlemmerne og Ministeren saa velgjørende. Hvorfor disse „nogle Medlemmer“ saa skulde forstyrre dette Forhold, er mig ikke klart. Jeg slutter med at anbefale Thingets ærede Medlemmer i saa stort Mængde, som de tro med god Samvittighed at kunne gjøre det, at vedtage Indstillingen. Det skulde gjøre mig ondt, om man ikke gennem de Forhandling, der ere førte skriftlig eller mundtlig, skulde være komne til den Anskuelse, at Sagen har sin Rigtighed, og at, hvis dette i noget Punkt ikke skulde være Tilfældet, ligger det fulde Ansvar derfor paa det Sted, hvor man, naar man ellers er enig, maa lægge det, hvad de egentlige tekniske Spørgsmaal angaar, nemlig hos Krigsbestyrelsen og dens Sagskyndige.

Wintner: Naar den ærede Ordfører henviser dem, der ønskede nærmere Oplysninger, til at henvende sig til Udvalgets Formand, saa skulde jeg dog nok tage mig iagt for at gjøre dette; thi kan man faae et saadant Svær som det, jeg har faaet paa en berettiget Forespørgsel her i Thinget, hvad kan man saa ikke faae at høre under fire Dine? Jeg skal altsaa ikke uleilige det ærede Medlem. Den ærede Ordfører troede, at jeg fra Udvalget vilde kunne have en Beroligelse med Hensyn til den Betragtning, at naar vore Batte-